

under 80 Bund allerede efter de citerede Bestemmelser vare frie for Udførselstold.

Denne Udførselstold havde hidtil af finantzielle Hensyn ikke vel kunnet ophæves, fordi dens Ophævelse i Danmark tillige vilde have medført dens Ophævelse i de 2 Hertugdømmer, hvor den havde indbragt Toldkassen i 1847 omtrent 70,000 Rbd., medens den i Kongeriget kun havde indbragt 734 Rbd. i bemeldte Aar og efter Gjennemsnit af 1844 til 1847 944 Rbd., hvoraf den allerførste Deel, og i 1847 endog det hele Beløb, saldt paa Jylland alene. Der kunde formeentlig Intet være at erindre imod under de daværende Omstændigheder at give Afkald paa dette sidste for Statskassen forholdsviis ringe, men for vedkommende Ydere ingenlunde ubetydelige Beløb, hvis Eftergivelse dog naturligtviis vilde vinde i Betydning, efterhaanden som den directe Dvægtransport fra Jylland tiltog.

Naar de tidligere Samfærdselsforhold med Hertugdømmerne igjen oprettedes, vilde det da være at bringe under Dverveielse, hvorledes Dvægudførslen definitivt burde stilles.

Bel vilde ved den ommeldte Udførselstolds Ophævelse endnu adskillige Afgifter være at erlægge ved Hornqvægs Udførsel, nemlig: Sportler 16 § pr. Stk. stort Dvæg, for Kalve 8 § ; Laste penge i de fleste Tilfælde 48 § pr. Commercelast eller 24 § pr. Stk. stort Dvæg; Tjyrpenge 16 § pr. Commercelast af Ladningen eller 8 § pr. Stk. stort Dvæg. Men deels ere disse Afgifter mindre betydelige, saa at deres Vedbliven ikke kunde antages at vilde udøve nogen betydelig Indflydelse, deels vilde deres Ophævelse for Dvægexporten være en aldeles abnorm Undtagelse og komme i en betænkelig Strid med det bestaaende Toldsystem, hvorefter bemeldte Afgifter ogsaa for andre toldfrie Varer ere at erlægge, medens den blotte Udførselstolds Ophævelse er fuldkommen stemmende med rigtige nationaloconomiske Principer og maa ønskes den længst mulige Varighed.

Medens der derfor i forrige Aar, da Spørgsmaalet om Ophævelsen af den omhandlede Udførselstold var bragt paa Bane, ikke besluttedes nogen Ophævelse af hine Tilgiftter, blev ved allerhøieste Bekjendtgjørelse af

19de Januar 1849 den forommeldte Udførselstold for Hornqvæg, Kalve derunder indbefattede, ophævet indtil videre fra 1ste Marts s. A., dog med Forbehold af, at der om Sagen i sin Tid toges endelig Bestemmelse paa forfatningsmæssig Maade.

Foreløbig Lov, dateret den 1ste Juli 1849, angaaende Handelen og Skibsfarten paa St. Croix.

Vi Frederik den Syvende, af Guds Naade Konge til Danmark, de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsteen, Stormarn og Dismarcken, Lauenborg og Oldenborg, Gjøre vitteligt: Da Forholdene have gjort forandrede Bestemmelser angaaende Told- og Skibsafgifterne paa St. Croix paatrængende nødvendige, have Vi, overeensstemmende med Danmarks Riges Grundlov § 30, derom ladet udgaae følgende foreløbige Lov, som vil vorde forelagt den først sammentrædende Rigsdag.

A. Angaaende Skibsfarten.

§ 1.

Alle Skibe, indenlandske eller fremmede, fra indenlandsk eller fremmed Sted, kunne fare paa St. Croix og løsse og lade ved de tvende derværende Toldsteder, Christiansted og Frederiksted.

§ 2.

De paa de danske Ver i Vestindien hjemmehørende Skibe skulle herefter i Farten mellem Moderlandet og Verne anses lige med de i Moderlandet hjemmehørende Skibe, dog at de i Vestindien for hine anordnede Soppasgebyrer vedblivende erlægges.

§ 3.

For ethvert Fartoi erlægges Ankrepenge, saavel ved Ind- som ved Udgaende, naar der udlosses eller indtages Varer til Bælsb: af Fartoiets halve Drægtighed eller derover, for hver Commercelast . . . 30 cents af en Fjerdedeel og indtil det Halve af Drægtigheden, for hver Commercelast . . . . . 20 — under en Fjerdedeel af Drægtigheden, for hver Commercelast . . . . . 10 — Frie for Ankrepenge ere alle Fartoiere, som